RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 105.666 van 19 april 2002
in de zaak A. 93.051/XIV-3891.

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat P. HECTORS,
kantoor houdende te 2930 BRASSCHAAT,
Molenweg 43

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Armeense nationaliteit, op 28 juni 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 mei 2000 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 19 april 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 7 juli 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 24 januari 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 6 maart 2002;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat K. MESSENS die, loco Advocaat P. HECTORS verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur E. VISSERS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. XXX, van Armeense nationaliteit, is in België binnengekomen op 16 oktober 1996, en heeft zich op dezelfde dag voor de eerste keer vluchteling verklaard.

1.2. Op 16 november 1996 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 15 januari 1997 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 16 november 1996 tot weigering van verblijf.

1.4. Verzoekster verklaart zich op 5 november 1998 voor de tweede keer vluchteling.

1.5. Op 19 april 1999 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.6. Op 18 mei 2000 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 19 april 1999 tot weigering van verblijf. Dit is de bestreden beslissing. De motivering van deze beslissing luidt als volgt :

“Betrokkene werd verhoord op 17 mei 1999 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Armeense taal machtig is.
Betrokkene, een Armeens staatsburger, diende op 16 oktober 1996 een eerste asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken die dezelfde dag onontvankelijk werd verklaard. Twee dagen later, op 18 oktober 1996, tekende betrokkene hiertegen beroep aan bij het Commissariaat-generaal. De Commissaris-generaal bevestigde op 15 januari 1997 de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken, daar betrokkene zich niet aanbood voor het verhoor op het Commissariaat-generaal. Hierna zou betrokkene naar Armenië zijn teruggekeerd vanwaar ze in april 1997 naar de omgeving van Moskou verhuisde. In november 1998 zou ze opnieuw naar België zijn gekomen alwaar ze op 5 november 1998 een tweede asielaanvraag indiende op de Dienst Vreemdelingenzaken. Deze werd op 19 april 1999 onontvankelijk verklaard. Betrokkene was niet in het bezit van enig identiteitsdocument.
Tijdens haar verhoor op het Commissariaat-generaal (in het kader van haar tweede asielaanvraag) verklaarde betrokkene dat, toen ze vanuit België opnieuw in Armenië aankwam, haar huis inmiddels was verkocht en bewoond door andere mensen..Betrokkene zou zich hierover bij de politie en het gemeentehuis hebben beklaagd doch, daar zou men haar gezegd hebben dat ze een verraadster was en moest terugkeren van waar ze kwam. Ook zou de onderchef van de politie van Shahoumian (wijk Yerevan) haar hebben bedreigd. Betrokkene zou dan gedurende anderhalve maand bij de dochter van een vroegere collega hebben gewoond. Zij zou betrokkene het adres van haar vader die in Moskou in de groenteteelt werkte, hebben gegeven. Betrokkene zou dan naar Moskou zijn gegaan waar ook zij in de groenteteelt zou zijn beginnen werken. Daar zou ze, de eveneens uit Armenië afkomstige, S. K. hebben ontmoet met wie ze zou gaan samenwonen zijn. In september 1998 zou betrokkene, toen S.'s dochter, zoon en schoondochter op bezoek kwamen, vernomen hebben dat S. van Azeri-origine was. De kinderen van S. zouden betrokkene gedwongen hebben weg te gaan en ze zouden er mee gedreigd hebben haar te vergiftigen. S.'s dochter zou betrokkene ook geslagen hebben. In oktober 1998 zou betrokkene Rusland dan verlaten hebben en opnieuw naar België zijn gereisd.
Tijdens haar verhoor op het Commissariaat-generaal verklaarde betrokkene verder, hierbij verwijzend naar haar eerste asielaanvraag, dat zij na de moord op haar echtgenoot, nooit werd bedreigd en dat er evenmin geweld werd gebruikt. Wel zou de politie heel brutaal gedaan hebben. Eveneens tijdens haar verhoor verklaarde betrokkene dat zij, toen ze 55 jaar was een pensioen kreeg maar dat ze wel nog verder kon werken. Dit zou ze hebben gedaan tot aan de periode dat haar man zou zijn vermoord en waarna ze voor een eerste maal naar België kwam.
Vooreerst dient te worden aangehaald dat de tegenstrijdigheden tussen betrokkenes verklaringen afgelegd bij haar eerste asielaanvraag (op de Dienst Vreemdelingenzaken en in haar schriftelijke verklaring) en haar verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal in het kader van haar tweede asielaanvraag, de geloofwaardigheid van haar asielrelaas ernstig ondermijnen. Zo verklaarde betrokkene op de Dienst Vreemdelingenzaken bij haar eerste asielaanvraag dat zij na de dood van haar echtgenoot door twee personen werd bedreigd en dat ook haar woning werd beschoten. Ook in haar schriftelijke verklaring als in het verzoekschrift in dringend beroep, maakte ze melding van bedreigingen. Tijdens het verhoor voor het Commissariaat-generaal naar aanleiding van haar tweede asielaanvraag beweerde betrokkene echter dat zij nooit werd bedreigd en dat er evenmin geweld werd gebruikt (zie verhoorverslag Commissariaat-generaal p.17 en 18). In haar schriftelijke verklaring bij haar eerste asielaanvraag stelde betrokkene verder dat zij op haar werk werd ontslagen, terwijl uit haar verklaringen op het Commissariaat-generaal (tweede asielaanvraag) blijkt dat ze gewoon gestopt was met haar werk. Bovendien, zo verklaarde betrokkene op het Commissariaat-generaal, was ze reeds op pensioen en ontving ze hiervoor een uitkering (zie verhoorverslag Commissariaat-generaal p.6 en 7).
Verder dient erop gewezen dat de problemen die betrokkene verklaarde te hebben ondervonden bij haar terugkeer naar Armenië (haar huis dat verkocht bleek te zijn en de autoriteiten die haar een verraadster noemden omdat ze naar het buitenland was gegaan) niet stroken met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Uit deze informatie (Situatie in Armenië december 1998 van het Nederlandse Ministerie van Buitenlands Zaken) blijkt immers dat mensen die naar Armenië terugkeren geen

problemen lijken te hebben vanwege het feit dat zij in het buitenland een verzoek om asiel hebben gedaan.
Tot slot moet worden opgemerkt dat betrokkenes problemen in Moskou (met de kinderen van haar Azeri-vriend) niet zwaarwichtig genoeg zijn om te kunnen wijzen op een vermoeden van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Hieruit blijkt immers niet dat betrokkenes leven of vrijheid ernstig in gevaar zijn. Bovendien betreft het problemen met privé-personen en kon zij bescherming zoeken in haar land van herkomst, namelijk Armenië, gelet op voorgaande vaststellingen.
Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is en kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 19 april 1999.
De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.”.

2. Over de ontvankelijkheid.

2.1. Overwegende dat de Minister van Binnenlandse Zaken een exceptie van onontvankelijkheid opwerpt met betrekking tot de bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen; dat de Minister zijn verweer enkel noodzakelijk acht voorzover het bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten wordt aangevochten; dat hij in een brief van 3 oktober 2001 afstand doet van deze exceptie;

2.2. Overwegende dat in zijn memorie van antwoord de Minister van Binnenlandse Zaken stelt dat onderhavig annulatieberoep niet ontvankelijk is omdat het geen uiteenzetting van de feiten en middelen bevat overeenkomstig (artikel 2, §1, 2**/** van) het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling administratie van de Raad van State; dat uit de bespreking van het middel blijkt dat verzoekster wel degelijk een uiteenzetting van een middel, met name de schending van de motiveringsplicht, geeft, zodat de exceptie dient te worden verworpen;

3. Over de gegrondheid van het beroep.

3.1. Overwegende dat verzoekster als enig middel aanvoert :

“Gebrekkige motivering :
Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen wijst de tweede asielaanvraag af zich onder meer steunend op tegenstrijdigheden met de eerste asielaanvraag.
Er zouden tegenstrijdigheden zijn tussen het verhaal dat tijdens de eerste asielaanvraag werd verteld en hetgeen over die feiten nu tijdens de tweede asielaanvraag wordt vermeld.

Verzoekster meent dat de twee asielaanvragen niet met elkaar mogen vermengd worden gelet op het feit dat het om duidelijk te onderscheiden feiten gaat op basis waarvan de asielaanvraag wordt ingediend.
Verzoekster heeft haar tweede asielaanvraag ingediend ná het terugkeren van haar vaderland en naar aanleiding van de vaststelling dat in haar vaderland haar huis is geconfisceerd door de overheid en dat de overheid niet wil ingaan op haar klacht, die desbetreffend terecht werd neergelegd, en waarbij bovendien deze overheid haar als landverraadster beschouwt, enkel en alleen omdat zij haar land heeft verlaten.
Dat de tweede asielaanvraag bijgevolg los van de eerste asielaanvraag diende beoordeeld te worden en eventuele tegenstrijdigheden tussen het verhaal dat bij de eerste asielaanvraag werd gedaan en de zaken die daarover toevallig naar aanleiding van de tweede asielaanvraag werden verteld, niet opnieuw kunnen dienen om deze asielaanvraag af te wijzen.
Er dient alleszins vastgesteld te worden dat in verband met het verhaal en de feiten die zij aanhaalt om haar tweede asielaanvraag in te dienen en ook een tweede keer haar vaderland te verlaten, er geen tegenstrijdigheden kunnen vastgesteld worden.
Het verhaal van de tweede asielaanvraag dient op zich beschouwd te worden en aldus op het eerste zicht zeker niet tot de kennelijke ongegrondheid kan besloten worden.
Wat de tweede asielaanvraag betreft, overweegt het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen ten onrecht dat de mensen die naar Armenië terugkeren geen problemen 'lijken te hebben' vanwege het feit dat zij in het buitenland een verzoek tot asiel hebben ingediend.
Dat dit alleszins een zeer genuanceerde overweging is die niet toelaat ertoe te besluiten dat verzoekster niet de problemen zou kunnen gehad hebben waarover zij vertelt.
Uit informatie die door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen wordt aangehaald, blijkt alleszins niet duidelijk dat dergelijke problemen niet zouden kunnen bestaan, integendeel, de gebruikte uitdrukking 'lijken te hebben' getuigt eerder van een grote voorzichtigheid op dit vlak, zodat op grond van die informatie er zeker niet toe besloten kan worden dat het verhaal van verzoekster niet zou stroken met de realiteit.
Dat de motivering van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen op dit punt bijgevolg gebrekkig is.";

3.2.1. Overwegende dat in haar enig middel verzoekster een schending aanvoert van de motiveringsplicht, doordat de bestreden beslissing tegenstrijdigheden vaststelt tussen haar eerste en haar tweede asielaanvraag, terwijl deze niet konden worden vastgesteld omdat haar tweede asielaanvraag los van de eerste diende beschouwd te worden;

3.2.2. Overwegende dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een eindbeslissing neemt over de ontvankelijkheid van de aanvraag tot erkenning als politiek vluchteling; dat in deze fase van de procedure hij enkel kan oordelen over een eventuele schending van artikel 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat om een exact beeld van de situatie te krijgen waarin de vreemdeling zich bevindt op het tijdstip van de vluchtelingenverklaring de Commissaris-generaal voor de vluchte- lingen en de staatlozen de mogelijkheid heeft om alle objectieve gegevens na te gaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen; dat een van de onontvankelijkheidsgronden de "kennelijke ongegrondheid" is, met name omdat de vreemdeling geen gegevens aanbrengt dat er wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging; dat een andere onontvankelijkheidsgrond de "bedrieglijkheid" is; dat in de bestreden beslissing het bedrieglijk karakter van het asielrelaas wordt aangetoond door onder meer vast te stellen dat de verklaringen van verzoekster zijn aangetast door een aantal

tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoekster afgelegd naar aanleiding van haar eerste asielaanvraag (bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en in haar schriftelijke verklaring) en haar verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) in het kader van haar tweede asielaanvraag;

3.2.3. Overwegende dat met betrekking tot artikel 52 van de Vreemdelingenwet derhalve blijkt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van zijn in voormeld artikel vervatte bevoegdheid besloten heeft tot de niet-ontvankelijkheid van de asielaanvraag; dat in casu de bestreden beslissing stelt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk en kennelijk ongegrond is en dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen ernstige en aantoonbare gronden ontwaart die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève, dit onder meer wegens enkele grove tegenstrijdigheden en vage en ongeloofwaardige verklaringen in het feitenrelaas;

3.2.4. Overwegende dat uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat zij gemotiveerd wordt door omstandige overwegingen; dat naast een uiteenzetting van de feiten, zoals verzoekster deze gaf tijdens het verhoor voor de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het volgende heeft kunnen vaststellen :
- met betrekking tot de bedreigingen : op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoekster bij haar eerste asielaanvraag dat zij na de dood van haar echtgenoot door twee personen werd bedreigd en dat ook haar woning werd beschoten. Ook in haar schriftelijke verklaring als in het verzoekschrift tot dringend beroep maakte zij melding van bedreigingen. Tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen naar aanleiding van haar tweede asielaanvraag beweerde verzoekster echter dat zij nooit werd bedreigd en dat er evenmin geweld werd gebruikt. In haar schriftelijke verklaring bij haar eerste asielaanvraag stelde verzoekster verder dat zij op haar werk werd ontslagen, terwijl uit haar verklaringen op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (tweede asielaanvraag) blijkt dat ze gewoon gestopt was met haar werk. Bovendien was ze reeds op pensioen en ontving ze hiervoor een uitkering;
- met betrekking tot de vermeende problemen bij haar terugkeer : er dient op gewezen te worden dat de problemen die verzoekster verklaarde te hebben ondervonden bij haar terugkeer naar Armenië (haar huis dat verkocht bleek te zijn en de autoriteiten die haar een verraadster noemden omdat ze naar het buitenland was gegaan) niet stroken met de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt. Uit deze informatie (Situatie in Armenië - december 1998 van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken) blijkt immers dat mensen die naar Armenië terugkeren geen problemen lijken te hebben vanwege het feit dat zij in het buitenland een verzoek om asiel hebben gedaan;

- met betrekking tot haar problemen in Moskou : hierover dient opgemerkt te worden dat deze problemen (met de kinderen van haar Azeri-vriend) niet zwaarwichtig genoeg zijn om te kunnen wijzen op een vermoeden van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Hieruit blijkt immers niet dat betrokkenes leven of vrijheid ernstig in gevaar zijn. Bovendien betreft het problemen met privé-personen en kon zij bescherming zoeken in haar land van herkomst, namelijk Armenië, gelet op voorgaande vaststellingen;

3.2.5. Overwegende dat verzoekster in haar verzoekschrift stelt dat haar beide asielaanvragen niet met elkaar mogen vermengd worden gelet op het feit dat het om duidelijk te onderscheiden feiten gaat op basis waarvan de asielaanvraag wordt ingediend; dat verder verzoekster stelt dat zij haar tweede asielaanvraag heeft ingediend na haar terugkeer en naar aanleiding van de vaststelling dat haar huis werd geconfisqueerd door de overheid en dat de overheid niet wil ingaan op haar klacht en haar als landverraadster beschouwt, dat beide asielaanvragen derhalve los van elkaar moeten beoordeeld worden en eventuele tegenstrijdigheden tussen beide asielaanvragen niet kunnen dienen om haar asielaanvraag af te wijzen;

3.2.6. Overwegende dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij de beoordeling van iedere asielaanvraag rekening dient te houden met alle elementen van het dossier, in casu ook met hetgeen verzoekster heeft verklaard naar aanleiding van haar eerste asielaanvraag; dat de problemen die verzoekster aanhaalt in haar tweede asielaanvraag verband houden met feiten waarvan zij gewag maakte tijdens haar eerste asielaanvraag; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen derhalve terecht kon vaststellen dat verzoekster tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd; dat bovendien verzoekster in huidig verzoekschrift nalaat een verklaring te geven voor deze tegenstrijdigheden, die alle terug te vinden zijn in het administratief dossier; dat haar uitleg als zou het om twee totaal verschillende en van elkaar losstaande asielaanvragen gaan, immers niet opgaat, gelet op de voorgaande vaststelling;

3.2.7. Overwegende dat, wat ten slotte de informatie betreft waarnaar de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwijst, verzoekster stelt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte overweegt dat mensen die naar Armenië terugkeren geen problemen lijken te hebben vanwege het feit dat zij in het buitenland een asielverzoek hebben ingediend; dat verzoekster evenwel in haar verzoekschrift nalaat aan te tonen dat deze informatie in haar concrete situatie niet strookt met de werkelijkheid; dat zij in ieder geval nalaat de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen op adequate wijze te weerleggen;

3.2.8. Overwegende dat uit het administratief dossier blijkt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een grondig onderzoek heeft gevoerd naar de ernst van verzoeksters asielrelaas en terecht kon besluiten dat er ernstig moet getwijfeld worden aan de beweerde vrees voor vervolging; dat de bestreden beslissing

daarbij op voldoende wijze de stelling van verzoekster weerlegt dat het asielrelaas niet kennelijk ongegrond zou zijn; dat uit een samenlezing van de stukken van het administratief dossier en de bevestigende beslissing blijkt dat de door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bevestigende beslissing vermelde motieven steun vinden in het administratief dossier; dat verzoekster in het middel niet aantoont waarom de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet in alle redelijkheid en zonder schending van de motiveringsplicht, kon besluiten dat het relaas van verzoekster, op grond van de hoger vermelde vaststellingen, weinig geloofwaardig is; dat hieruit moet worden afgeleid dat de bestreden beslissing genomen is in overeenstemming met de wetsbepalingen betreffende de motivering van de bestuurshandelingen, aangezien zij de feitelijke en juridische overwegingen vermeldt die eraan ten grondslag liggen, de motivering van de beslissing blijkt te kunnen dragen en bijgevolg afdoende en deugdelijk is; dat het enig middel derhalve niet gegrond is;

4. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173, 53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negentien april tweeduizend en twee, door :

de HH.	A. BEIRLAEN,	kamervoorzitter,
	K. VANHOUTTE,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

K. VANHOUTTE. **A. BEIRLAEN.**